

Майката и бащата вървѣли напредъ, а дѣцата слѣдъ тѣхъ. Но понеже Кутрето било най-малко и най-слабо, то вървѣло най-отдирѣ, и, безъ да го съгледа нѣкой, хвърляло по пѣтя камъче слѣдъ камъче.

Кога навлѣзли въ гората, старитѣ се скрили отъ дѣцата си и се изгубили, безъ да ги видятъ. Като се видѣли сами, дѣцата надѣли викъ, заплакали се, само Кутрето се разсмѣло и рекло на братчетата си: „Не крѣщете и не плачете, братчета! Ние сами ще намѣримъ пѣтя за дома“. И то трѣгнало напредъ, а не най-назадъ, както по прѣди, и вървѣло сѣ по хвърленитѣ камъчета, а братчетата му слѣдъ него. Слѣдъ малко тѣ намѣрили пѣтя и съгледали отдалечъ башината си кѣща.

Когато кошничарѣтъ и жена му се върнали у дома, Богъ имъ изпратилъ пари. Какъ имъ ги изпратилъ? Единъ тѣхенъ съсѣдъ имъ дължелъ много отдавна едни пари и тѣ ги били вече забравили. Сега той припечелилъ отъ нейдѣ и дошълъ да имъ ги върне. Като зели паритѣ, тѣ си закупили много работи, особно за ядене, и трапезата имъ била всѣкога пълна. Тогава тѣ започнали да се разкайватъ, че си зарѣзали дѣцата въ гората, дожалѣло имъ и почнали да плачатъ. Най-много плакала майката: „Ахъ, милостивий Боже, — думала тя, — кждѣ ми сж дѣчицата? Колко хубаво би било, да сж сега тѣ тука! Какъ биха се на-яли, горкичкитѣ! А сега, кой знае, може би вълци се гощаватъ съ тѣхъ нейдѣ! Ахъ, Боже, защо не ми сж дѣцата сега тукъ!“

— »Мамо, тука сме!« извикало прѣспокойно малкото Кутре, което туку-що стигнало до вратата и чуло майчиния си плачъ. То отво-

рило вратата и малкитѣ кошничарчета почнали да влизатъ: едно, двѣ, три, четири, петъ, шестъ, седмъ! И понеже се върнали още поизгладнѣли, тѣ олапали изеднажъ всичко, що било сложено на трапезата за ядене. Радостта въ кѣщи била голѣма, и животътъ имъ билъ веселъ, докато ималъ кошничарѣтъ пари да купува каквото е потрѣбно за тѣхъ. Ала не се минало много врѣме, паритѣ се свършили и пакъ настаналъ гладъ въ кѣщи; тогава родителитѣ пакъ се загрижили и пакъ намислили да оставятъ дѣцата си въ гората. Но малкото Кутре пакъ дочуло разговора имъ и пакъ се разтѣжило за братчетата си.

На утрото Кутрето пакъ искало да се измъкне изъ кѣщи за да отиде на рѣката и набере бѣли камъчета, но . . . вратата била заключена, а то не могло да стигне ключалката. Какво да прави сега? Мислило, и измислило. Кога да излѣзатъ всички отъ кѣщи и да идатъ въ гората, то zelo едно коматче хлѣбъ, турнало го въ джеба си и по пѣтя правило топченца и ги пуцало намѣсто камъчета.

Всичко станало както първия пѣтъ, само съ тая разлика, че Кутрето тоя пѣтъ не могло да намѣри пѣтя на връщане, тѣй к-то птички изяли хлѣбнитѣ топченца. И братчетата незнаели що да сторятъ. Тѣ започнали да пицятъ отъ страхъ и ноцѣта ги заварила тамъ въ плачъ. Страхъ ги било всичкитѣ, само Кутрето не се уплашило, нито поронило сълзица. На мекъ мѣхъ, подъ едно широко дърво, тѣ легнали да спатъ всички. Ала на утрото, още рано-рано, Кутрето се покатерило на дървото да разгледа мѣстността. Отпърво то не виждало нищо друго освѣнъ безброй кичести дървета, но по-сетнѣ то зърнало покрива на една малка кѣща, запомнило посоката, слѣзло бърже отъ дървото и юнашки повело братчетата си напредъ. Пѣтътъ билъ доста труденъ и тѣ съ мѣжа се промѣжкнали прѣзъ храсталацитѣ и търнетѣ, докато най-сетнѣ съгледали отдалечъ кѣщицата. Кога приближили, тѣ добили смѣлость и закричили още по-бързо, дошли до нея и кроткичко похлапали на вратата. Излѣзла една жена и Кутрето лѣбезно я помо-